

EEN

De deur van de woonkamer vloog open. In het licht van de vollemaan stampte een woeste figuur in een leren jack naar binnen.

Zijn ogen glansden okergeel.

Hij opende zijn mond vol scherpe tanden en uit zijn keel kwam een bloedstollend gehuil.

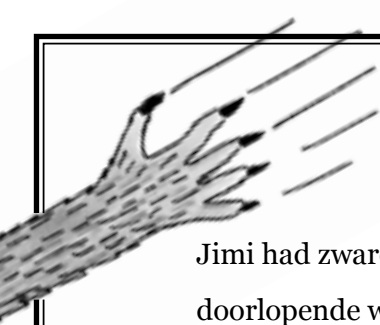
‘Ha broer, ben je daar weer,’ zei Ernst, zonder zijn ogen te openen. Hij lag lui op de bank, zijn lange zwarte mantel

met bloedrode voering om zich heen geslagen.

Ernst RIP was een vampier van 120 jaar oud, maar hij zag eruit als een jongen van twaalf.

Zijn broer Jimi RIP was echt pas twaalf.

Jimi had zware bakkebaarden, een kin vol stoppens en doorlopende wenkbrauwen. Elke maand met vollemaan veranderde hij in een weerwolf. De andere dagen was hij alleen maar gewoon bruut, onbehouwen en beestachtig. ‘Ha, ha, ik heb een paar koeien flink laten schrikken,’ gromde Jimi. ‘Die geven straks zeven kleuren melk!’ ‘Pff, geef mij maar een lekker bloedje,’ zei Ernst. ‘Misschien ga ik vannacht nog even op zoek...’

Een schaduw viel over de drempel en een groezelige gedaante in een jurk vol zwarte aarde kwam glimlachend de kamer binnen. Haar gezicht was bleekgroen in het maanlicht en een wormpje kroop langs haar dooraderde hals omhoog naar haar oor.

Moeder RIP was een zombie. Soms sliep ze in de tuin onder de grond. Dat vond ze wel lekker. Ze hield van aarde en rottende bladeren boven op haar. Moeder smeed een bos droge takken op de grond. ‘Kijk eens wat ik hier heb, jongens!’ Ze klopte op het boek dat ze in haar hand hield. ‘Ik ga jullie gezellig voorlezen.’

‘Hè gretver... een boek!’ gromde Jimi. ‘Vreselijk!’

‘Boeken zijn stom,’ mompelde Ernst, maar hij opende voorzichtig één oog.

Moeder zuchtte. Ze tilde het boek op en sloeg eerst Jimi en daarna Ernst ermee tegen de oren.

BAFI!

BOFI!

AUI!

AI AI!

‘Ma, waarom doe je dat?’ gromde Jimi. ‘Ik heb van schrik op mijn tong gebeten en nu bloed ik.’

‘Omdat wij net als een echt gezin nu samen iets leuks gaan doen,’ antwoordde moeder.

BLOE-OED? Ernst veerde overeind en likte langs zijn dunne, rode lippen. ‘Mag ik een beetje van hem drinken, ma? Ik heb zo’n dorst en...’

BAFI!

AI-AI!

Ernst kronkelde weg in een hoek van de bank.

‘Wat zeg ik altijd, Ernst?’

NOOIT DE BUREN BIJTEN!

En...’

Ze pakte Ernst zijn oor vast en trok er hard aan. ‘En?’

‘Nooit familie bijten,’ kreunde Ernst.

‘Precies!’ Moeder knikte. ‘En jullie moeten niet zo stom en stoer doen. Een mooi boek kan heel ontroerend zijn, zodat je ervan gaat huilen.’

‘Huilen om een boek?’ riep Jimi. ‘Nooit van mijn leven.’

‘Ha, alleen watjes huilen om een boek,’ snauwde Ernst.

‘Wij doen dat never nooit niet!’

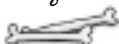

‘We zullen zien,’ zei moeder. Ze streek een lucifer af langs de muur en gooide hem op de takkenbos op de grond.

Meteen laaide een vlam hoog op.

‘MA, WAT DOE JE NOU?’ gilde Ernst.

Jimi begon luid grommend te lachen.

‘Maak je niet druk, vleermuisboy. Ma heeft gewoon een open haard aangestoken.’

‘Juist.’ Moeder knikte. ‘Gezellig voorlezen bij de open haard. Dat hoort zo. Dus nu luisteren, jullie.’

Ze trok de worm uit haar oor en stopte hem in haar mond. Daarna schoof ze een stoel voor de gloednieuwe open haard.

Ernst staarde met bloeddoorlopen ogen naar de brandende takkenbos. ‘Open haard? Dat is geen open

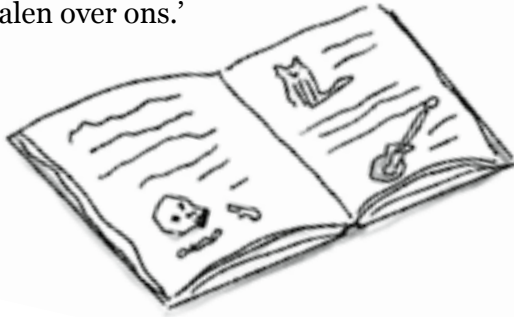

haard, wolfsjong. Dat is gewoon een stapel droge takken die in de fik staat.'

Jimi en moeder letten niet meer op Ernsts geklaag.

'Hoe kom je aan dat stomme ding, ma?'

'Dit boek? Gevonden. Het is heel leuk, want het staat vol verhalen over ons.'

'Over ons?' gromde Jimi. 'Hoe kan dat nou? Wie heeft dat boek dan geschreven?'

'Nou...' zei moeder en ze aarzelde even. 'Een schreiver, denk ik. Een schreiver heeft dit boek geschreven.'

Ernst trok half geïnteresseerd een wenkbrauw op. 'En het gaat over ons? Maar hoe kent die schreiver ons dan?'

Moeder strekte haar ijsskoude voeten uit naar het warme takkenvuur. 'Doet er niet toe. Luister nu maar. We gaan gezellig doen, net als elk echt gezin.'

Op dat moment kwam een doorzichtige gedaante uit de muur tevoorschijn.

‘Doen jullie iets gezelligs? Mag ik meedoen?’ vroeg Lea, de zus van Jimi en Ernst.

Lea was een geest. Ze was lang geleden door moeder gevonden in de ruïne van een eeuwenoud kasteel.

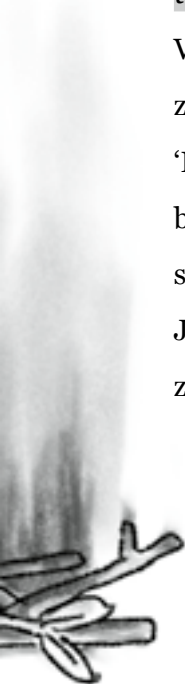
‘Nee, niks gezelligs,’ gromde Jimi. ‘En met een geest erbij is het nog minder gezellig, dus...’

‘Dus ik mag weer niet meedoen,’ jammerde Lea. Klagend verdween ze door de muur.

Boris de huiskat holde blij achter haar aan, maar knalde tegen de muur, zoals altijd.

Versuft bleef hij zitten kijken naar de sterretjes die om zijn kop zweefden, zoals altijd.

‘Fijn, dan zijn we er nu klaar voor,’ zei moeder. ‘Het begint meteen heel spannend, want het gaat over een schat!’ Ze sloeg het boek open en begon voor te lezen. Jimi en Ernst trokken scheve bekken naar elkaar en zuchtten diep...

SCHATgravers

-LEK-

Drie merkwaardige schaduwen slopen naar het huis, dat er in het maanlicht naargeestig uitzag. Bijna net zo naargeestig als de drie schaduwen. De eerste had een grote bult op zijn rug, de tweede sleepte met een houten poot en de derde had wilde, zwarte haren en was rondborstig. Een angstaanjagend trio. De derde met de wilde haren heette Wilde Sara. De tweede met het houten been noemden ze Houtworm. De eerste met de bochel heette Spijker.

'DIT IS HET HUIS VAN KAPITEIN RIP.'

'Hoe weet jij dat, Wilde Sara?' gromde Houtworm.

'Omdat de naam op de deur staat: RIP.'

'Wow! Vrouwen zijn toch altijd slimmer.'

'Fijn dat we jou bij ons hebben, Wilde Sara,' zei Spijker.

'Jij kunt lezen.'

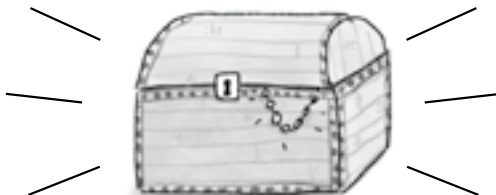
Houtworm tikte peinzend met zijn houten voet op de tegels van het tuinpad. ‘Dus als het goed is, moet hier de schat zijn. In dit huis of in de tuin?’

‘Klopt, Houtworm,’ zei Wilde Sara. ‘Ik heb het stiekem gelezen in het geheime dagboek van de kapitein. “Thuis ligt mijn schat verstopt,” stond er. “Ik ben blij dat niemand dat weet, want dan zou het al snel wemelen van de dieven.”’

‘Maar wat voor schat is het?’ zei Houtworm. ‘Een schatkist, of gewoon een berg juwelen en goud en zilver?’

‘Wat maakt dat nou uit?’ zei Spijker. ‘Als het maar vet veel is!’

‘Nou, wat doen we? Binnen zoeken of buiten? Meteen graven, of eerst inbreken?’

‘HO, HO, HO.’ Wilde Sara stak haar rondborstigheid vooruit. ‘Het is maar goed dat ik erbij ben.

Niet alleen omdat ik kan lezen, maar ook omdat jullie dom zijn.’

Spijker en Houtworm keken Wilde Sara dom aan. ‘Dom? Wij? Wat bedoel je?’

Wilde Sara zuchtte. ‘Inbreken is toch hartstikke stom! Dan weten ze meteen dat we iets komen stelen. We gaan netjes aanbellen.’

Spijker knikte. ‘Da’s waar. Eh, ik ben dom, dus mag ik een domme vraag stellen? Is het niet een beetje vreemd als wij midden in de nacht zomaar aanbellen?’

Wilde Sara knipoogde. ‘Goeie, domme vraag, Spijker.

Maar ik heb overal aan gedacht. We zeggen dat we nachtloodgieters zijn. Dat er een lek is dat wij moeten opsporen. En dat wij dus alle kamers moeten onderzoeken op meerdere lekken.’

‘Wow, fijn dat jij bij ons bent, Wilde

Sara,' zei Houtworm. 'Nachtloodgieters, daar zou ik nooit opgekomen zijn.'

Wilde Sara drukte hard op de bel. 'Het zal wel even duren voor ze opendoen, want normale mensen slapen nu natuurlijk.'

De deur zwaaide open nog voor zij uitgesproken was. In de opening stond niemand. Er was alleen een donker gat. 'Eh, goedenacht,' zei Houtworm met een piepstemmetje. 'De nachtloodgieters. Er zijn hier lekken gesignaleerd en die moeten wij dichten.'

'Moeten we ook nog gaan dichten?' fluisterde Spijker.

'Dat kan ik niet, hoor. Ik kan niet eens lezen, laat staan rijmen.'

Wilde Sara stampte op zijn tenen. **'HOU TOCH JE KOP, DWAAS!'**

'Komt u binnen,' ruiste een zachte meisjesstem.

Spijker sprong van schrik in de armen van Wilde Sara. Ze gooide hem weg.

'Kom.'

'Kom? Waarnaartoe?' stamelde Houtworm.

‘Naar binnen, ezel. We zijn toch uitgenodigd.’

‘Goh, da’s waar. Fijn dat jij erbij bent, Wilde Sara.’

De twee piraten volgden haar het donkere huis in.

‘Maar... van wie was die stem eigenlijk-lijk-lijk-lijk?’

vroeg Spijker. Zijn stem weergalmde in de koude stenen hal en kreeg drie echo’s. Of waren er drie andere stemmen in het duister, die hem nariepen?

‘Laat nou maar,’ zei Wilde Sara en ze duwde de twee over de drempel.

Op hun tenen liepen ze de hal in. Het was donker en frisjes. Ze sloegen alle drie hun kraag op.

Houtworm voelde opeens een koude hand in zijn nek en gilde.

‘O, sorry,’ zei Wilde Sara. ‘Ik had koude handen en jouw nek zag er zo lekker warm uit.’

‘Wat gaan we nou doen?’ zei Spijker. ‘Waar gaan we zoeken?’

‘De trap op,’ fluisterde een koude stem.

- AANWIJZING-

Ze keken om zich heen. Er was niemand te zien.

Misschien hadden ze dan ook wel geen stem gehoord.

Wilde Sara schraapte haar keel. 'EH, EENS KIJKEN, MANNEN,' zei ze met een luide stem.

WIJ GAAN EERST MAAR EENS BOVEN ZOEKEN.

EEN STEMMETJE IN MIJN HOOFD ZEGT DAT DAAR MISSCHIEN EEN FLINK LEK IS.'

'Oef, waarom gil je zo?' fluisterde Spijker. 'Wij horen je heus wel hoor. Bovendien zit je in mijn oor te spugen.'

Wilde Sara schonk hem een vernietigende blik.

'Natuurlijk horen jullie mij, koekhannes. Maar het gaat er juist om dat zij mij ook horen.'

'Zij? Wie zijn zij?'

'De mensen in dit huis, oorwurm.'

'Waar zijn die dan?'

'Weet ik niet. Misschien zijn ze verlegen, maar zij moeten toch denken dat wij op zoek zijn naar een lek. En...

O, laat maar. Was ik maar op het piratenschip gebleven.'

